

om, hvad der var det rette. Jeg tror dog, at den højttærede daværende Konseilspræsident ogsaa fortjener Tak, at det ikke kom til noget Valg, thi ganske vist kan man jo ikke sige noget sikkert om, hvordan Udfaldet af et Valg vilde være blevet; men jeg tror, at den afgaaede Konseilspræsident havde Ret i, at man ikke skulde søge at faa Stillingen, der her i Tinget var ret uklar, set med parlamentariske Blikke, gjort yderligere uklar. Jeg tror lige saa vist, at den højttærede afgaaede Konseilspræsident havde Ret, naar han gentagne Gange udtalte, at hvis han var en Hindring for, at der kunde komme en Overenskomst, var han villig til at gaa og lade en anden komme til, navnlig naar han ikke turde paatage sig Ansvar for en saadan Ordning. Det glæder mig derfor, at det nu er lykkedes at komme saa vidt, at det synes, at man er kommen til en god Forstaaelse om denne Sag. Og jeg tror, at den afgaaede Konseilspræsident netop fortjener Tak for, at han ikke lod Sagen komme til 3die Behandling. Der vilde nemlig ved Afstemningen da være blevet taget Standpunkter, som man vilde have haft sin store Vanskelighed ved at komme bort fra.

Nu er det jo lykkedes at komme til en Overenskomst. Den er ganske vist ikke bleven set med milde Blikke fra alle Sider her i Tinget. Man har fra forskellig Side ment, at naar vi gaa til en Ordning som den her foreslaaede, vil Afgørelsen være slaaet fast for lange Tider, og at denne Ordning vil blive dødsdømt af den danske Vælgerbefolkning. Jeg har en anden Opfattelse. Jeg tror, at der ved denne Ordning i hvert Fald vil være vundet adskilligt i Sammenligning med den nuværende. Naar mine Meningsfæller og jeg ere gaaede med til den afsluttede Overenskomst, som vi loyalt ville være med til at gennemføre, er det ikke, fordi vi ere blevene overbeviste om, at den er at foretrække for den Ordning, vi havde ønsket, tværtimod, og vi forbeholde os, naar den Tid indtræder, da Bestemmelsen om Landbefæstningens Nedlæggelse skal ske Fyldest, uanset det Befæstningsforslag, der nu maatte blive vedtaget, at virke for, hvad vi til den Tid maa anse for heldigst for at bevare vor Neutralitet til alle Sider. Naar vi have kunnet gaa med til denne Overenskomst, er det, fordi den byder forskellige Fremskridt fremfor den nuværende Ordning. Jeg behøver neppe at gentage, hvad der i saa Henseende i Gaar blev oplyst af den højttærede Forsvarsminister

— der er jo forskellige Ting, om hvilke det ikke kan tvistes, at de betegne et Fremskridt —, men det maa maaske være mig tilladt at dvæle lidt ved et Punkt, som for os har haft væsentlig Betydning, og det er Forlængelsen til 12 Aar af den Tid, i hvilken Københavns Landbefæstning skal opretholdes.

Vi mene, at de 4 Aar, der ere føjede til den ved anden Behandling vedtagne Tid, ere af meget stor Betydning, idet man derved vil komme saa meget videre med Hærens Organisation, ligesom der vil blive saa meget mere Tid til at indhøste Erfaringer om, hvad der vil være formaalstjenligt for vort Land at gøre eller undlade. Vi havde jo hellere set, at man havde udsat at tage Bestemmelsen om Landbefæstningens Nedlæggelse indtil det Tidspunkt, der er tænkt, men det har man fra anden Side ikke villet gaa med til. Vi have da ment det rettest, som Situationen er, at søge at faa en Overenskomst i Stand, og jeg kan ikke undlade at rette den Opfordring til Forsvarsvennerne indenfor Højre at se paa Sagen, som den foreligger, og betænke, at selv om de ikke opnaa alt, hvad de have ønsket, vil den Overenskomst, der er afsluttet, betegne et betydeligt Fremskridt fra den Ordning, vort Forsvarsvæsen nu har. De ville da sikkert ikke være i Tvivl om, hvad de skulle gøre. Jeg har den Opfattelse, at de Herrer fra den Side have saa megen Kærlighed til Sagen, at de efter en alvorlig Overvejelse ville finde, at det dog vil være det retteste at vedtage det, der nu er sluttet Overenskomst om.

Jeg kunde ønske at udtale mig om enkelte Ændringsforslag og da først om et, som særlig ligger mig paa Sinde. Det er Ændringsforslag Nr. 11 til § 11 i Lovforslag om Hærens Ordning, der lyder saaledes: „De Byer, som nu ere Garnisonsbyer, skulle, saa vidt det er foreneligt med Forsvarets Interesser, ogsaa fremtidig benyttes som saadanne, om end ikke i samme Udstrækning som hidtil“. Den ærede Ordfører har allerede omtalt dette Spørgsmaal. Jeg er ham taknemmelig for hans Udtalelser og er sikker paa ikke at blive desavoueret af noget af det Udvalgsflertals Medlemmer, der have stillet dette Ændringsforslag, naar jeg udtaler, at det er dette Flertals alvorlige Ønske, at der bliver taget tilbørligt Hensyn til de Byer, der nu ere Garnisonsbyer. Vi have haft nogen Vanskelighed ved at faa dette udtalt, da der ikke i selve Forslagene, men kun i Motiverne findes Bestemmelser om